

[Jensen-Aale.]

en ny Prioritering, saa længe Loven virker. Jeg skal ikke her komme ind paa Enkeltheder, jeg gaar ud fra, at denne Sag har saa stor Interesse for samtlige Medlemmer i denne Sal, ja, langt ud over denne Sal, at man har sat sig ind i de enkelte Paragraffer. Det vilde vistnok ikke være den højtærede Formand særdeles kærkomment, hvis man gik stærkt ind i detaillerede Forhandlinger om disse Spørgsmaal, og jeg skal derfor undlade at komme med en udførlig Redegørelse for et Forslag, der lige er vedtaget i det andet høje Ting. Jeg har lagt Mærke til, at begge Venstreordførerne i Overensstemmelse med, hvad der staar i Folketingsudvalgets Betænkning, har sagt, at Venstre og Konservative ikke vil være med til at forhandle om Afsnit I. Man stiller sig saa Spørgsmaalet: hvorfor? Men det Spørgsmaal er allerede besvaret i Folketinget, idet et Medlem af Venstre dér har udtalt, at man er bange for, at hvis man vedtog det Forslag, vilde det gaa ud over Landmændenes Rankhed og Selvfølelse. Ja, det kan naturligvis være slemt nok, om det skulde gaa ud over Rankheden og Selvfølelsen, men der er jo saa mange, som har maattet døje dette, fordi de var kommet i en vanskelig Situation, og det behøver man ikke at blues ved. Det er endvidere blevet sagt i Folketinget, at man var bange for, at de andre Erhverv skulde komme og forlange lignende Understøttelser til at faa deres Renter betalt med. Ja, maaske det kunde hænde, men jeg synes ikke, det bør afskrække, for jeg finder det ganske rimeligt, naar en Stand er kommet i Nød, og der er andre Erhverv, der har det godt, at de velstillede Erhverv saa støttede dem, der var kommet i en Nødssituation. Det gjorde Landbruget under Krigen mere eller mindre villigt. Landbruget afleverede Naturalier ogsaa til de saakaldte Kapitalister inde i Byerne, og hvordan skulde det ellers være gaaet de stakkels Mennesker, deres Penge kunde de jo ikke spise? Hvis de ikke havde faaet Naturalier fra Landmændene, som de ganske vist maatte betale dyrt, vilde der have været Smalhans og i hvert Fald tomt i Spisekammeret, men det skal indrømmes, at Landmændene gjorde det mere eller mindre villigt. Der er jo Forskel paa Landmænd, som der er paa andre Mennesker, men vi fik i hvert Fald høje Priser. Det er imidlertid disse høje Priser, der har bevirket, at vi har faaet stor Gæld, og da vi nu er kommet i økonomiske Vanskeligheder, forekommer det mig ikke urimeligt, at Erhverv, der giver stort Udbytte,

træder hjælpende til. Tværtimod, det er netop noget for noget, og noget for noget skal der til, om Venskab skal holde i det lange Løb.

Er man virkelig saa bange for, at det skulde gaa ud over Selvfølelsen, hvis man gik med til en Forhandling om Afsnit I, ja, saa kunde man jo i sin Tid — man kan maaske gøre det endnu, det skal jeg ikke udtale mig om — være gaaet med til Afsnit I i det Forslag, der blev stillet i 1934, og hvori der var Tale om en Renteudligningsfond, til hvilken man i gode Tider skulde betale, og som man kunde faa Tilskud fra i daarlige Tider i Lighed med, som Arbejdernes Krisefonds virker. Der er vistnok ikke noget, man kan drille en Venstre-Landmand mere med end at sige, at vi skal have en Krisekasse for Landbruget, og hvorfor: Det er, fordi det smager lidt for meget af Socialisering, og hvad man nu ellers kan finde paa, man henviser vist ogsaa til Moskva, skønt jeg ikke ved, hvad det har dermed at gøre, men jeg har hørt den Udtalelse adskillige Gange.

Jeg synes tillige, det havde været en saare fornuftig Foranstaltning, at Renten var blevet gjort bevægelig efter Konjunkturerne; derved havde man kunnet støtte den nuværende Ejer af Bruget og forhindre en Stigning i Ejendomspriserne. Det er jo klart, at naar man skal købe en Ejendom og skal betale den med laante Penge, saa vil man tage Hensyn til, hvad Rente Penge afkaster, og naar man ved, at Renten kan stige til en stor Højde, giver man selvfølgelig ikke den Pris, som man muligvis vilde givet, hvis Renten var fast.

Efter de ærede Ordføreres Udtalelser kan jeg forstaa, at der heller ikke i dette høje Ting kan være Tale om, at det Udvalg, der bliver nedsat, maa beskæftige sig med Forslagets Afsnit I, og der er derfor ikke Grund til at snakke saa meget om det. De Herrer maa jo selv bestemme, hvad de vil forhandle om, og det er jo dem, der bestemmer, hvordan Forhandlingerne skal føres i det kommende Udvalg.

Vi kommer saa til Afsnit II, hvorom man er villig til Forhandling, vel at mærke hvis man samtidig faar en Lettelse af Ejendomsskatterne. Ja, hvad betyder nu en Ejendomsskattelettelse? Den betyder — man skulde ikke mene, det var nødvendigt at sige det, men det lader jo til at være nødvendigt, fordi det stadig væk kommer frem fra anden Side, at en Ejendomsskattelettelse skal der til, for at der kan blive gode Kaar for Landbruget —, at det Beløb, som der her er Tale om at bruge